

Åh – disse minder.

I formiddag, var jeg på en strøgtur. Lørdag og masser af mennesker. Et eller andet, med en landbrugsudstilling på strøget. Byboerne skulle møde livet på landet. Egentlig en fin ide – hvis ikke det gik ud over dyrene.

Der var stillet båse op på kirketorvet. I en af dem stod der 2 små tyrekalve. De så stressede ud. Forsøgte hele tiden at komme væk fra børnene, som gik inde hos dem sammen med deres forældre og rørte ved kalvene. Egentlig meget sødt, blot synd for dyrene. Trafiklarm og mennesker i hobetal.

Ja – sådan tænker jeg. Hvis folk vil se dyr, mener jeg, de kan køre en tur ud på landet og møde dyrene i dyrenes miljø.

I en anden bås stod der en ko, den rørte sig ikke ud af flækken. Der var nogle bure med smådyr - kaniner – høns og en med kyllinger, som konstant blev taget op.

Jeg tror, der er noget om at grise er kloge dyr. Der lå tre af slagsen i en stak hø. De var gået indenfor og klumpede sig sammen i et hjørne. Som om de ville sove sig fra det hele – godt tænkt!

Jeg gik en runde og kiggede på. For at kunne se grisene, måtte jeg læne mig ind over hegnet. Lugten af stald steg op i min næse - det mindede.

I første omgang, tænkte jeg ikke over noget. Gik blot og betragtede scenariet. Gik strøgtur og gloede på menneskene. Det synes jeg er sjovt.

Handlede lidt ind, hvorefter jeg tog bussen hjem. Efter at have besvaret en sms, lænede jeg mig tilbage, for ligesom at planlægge dagen – i mine tanker. Det fik jeg ikke lov til. Minderne begyndte lige så stille, at overtage mit sind og mine tanker. Jeg kender processen og ved, jeg kan ikke stritte imod. Den kamp taber jeg.

Lugten af stald var der igen. Tankerne gjorde sig selvstændige. Det sker ofte og jeg følger bare med, der er ikke andet, jeg kan gøre.

I mit hoved dukkede der billeder op, fra min brors konfirmation. Det var sikkert helt naturligt. I går hørte jeg, en mand fortælle om en konfirmation han havde været til, samme dag - store bededag.

De indre billeder handlede om, fotografierne mine forældre havde i albummet, med familien samlet omkring konfirmanden, min ældste bror.

Et bestemt billede, hvor jeg står ved min brors side og han har armen om mig, har altid påvirket mig kraftigt. Jeg får simpelthen kvalme og en fysisk følelse af skam og lede, hver gang jeg ser det.

Min mor sagde altid, at det var et sødt billede. Jeg så, så stolt ud – der – ved siden af min storebror. Hun anede ikke, hvad hun talte om.

Jeg ser mit blik – min usikkerhed – min nervøsitet og mit selvhad. Det er hvad billedet viser mig.

På det tidspunkt - i mit liv - hvor min bror blev konfirmeret, havde jeg været udsat for tilnærmelser. Gramserier og sjofle ord, fra nogle af de mænd, min far jævnligt drak sammen med på værtshusene, når jeg hentede ham. Jeg skammede mig frygteligt, over mig selv og min krop.

Jeg var en buttet teenagerpige. Jeg synes, jeg var grim og ulækker. Jeg var meget utilpas, ved mig selv. Jeg hadede min krop og var bange for forandringerne jeg mærkede.

Der var ikke nogen voksenperson i mit liv, at tale med og søge råd hos. Alt hvad jeg hørte, var sjofle bemærkninger fra min bror og hans kammerater, eller fra drengene i skolen. Det var pek og patter - kusse og hår på den. Hvor store var de blevet. Hvor stiv - hvor lang o.s.v.

Allerhelst ville jeg gemme mig i noget stort løsthængende tøj. Glemme min krop og at forandringerne eksisterede. Det kunne ikke lade sig gøre. Jeg skulle have kjole på. I guder – hvor jeg hadede det.

Vi blev stillet op til fotografering. Der var ingen pardon. Jeg turde ikke protestere, var bange for fars tæv. Derfor står jeg og ligner en pryglet - ydmyget hund, som bliver kommanderet til at smile. Nærmest ude af stand til at løfte hagen og se ind i kameraet.

Flere gange, når min mor har taget familiealbummet frem, har jeg næsten ikke kunnet styre mig for, at flå fotografiet i stykker. Destruere beviset.

Når jeg har hørt min mors kommentar, ” Man kan ligefrem se, hvor stolt du er med Flemmings arm omkring dig,” har jeg fået det dårligt.

Mor har lagt albummet over på mine knæ og set på mig. Hun har aldrig opdaget, hvor skidt jeg har haft det med billedet. Hun har aldrig kendt mig og min måde at reagere på. Aldrig fattet en døjt. Jeg har mærket kvalmen stige op i min hals - følt hvordan min krop har krummet sig, i skam og lede over oplevelserne.

Jeg blev opgivende af afmægtighed. Hvis nogen havde rørt ved mig, havde jeg sikkert slået og skreget.

Jeg blev ude af stand til at svare hende. Kunne ikke engang protestere. Der var heller intet at sige. Mor virkede så tilfreds og glad. Hun skulle bare vide - men præcis det, har hun aldrig villet.

Aldrig villet vide - hvad der skete. Aldrig spurgt!

I dag – så mange år senere, kommer følelserne tilbage igen. Jeg skriver dem ned og fortæller om oplevelserne, mens jeg tuder lidt. Sådan kommer jeg videre.